

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U VUKOVARU

Broj: K-DO-15/05
Vukovar, 4. rujna 2007.
VM/BD

ŽUPANIJSKOM SUDU U VUKOVARU

VUKOVAR

Temeljem čl. 42. st. 2. toč. 4. u vezi čl. 203. st. 2. Zakona o kaznenom postupku (Narodne novine, broj 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02 i 115/06, dalje ZKP), podižem:

OPTUŽNICU

protiv:

1. okrivljenika NIKOLE RADOJČIĆA, [REDACTED]

[REDACTED]

2. okrivljenika MIROSLAVA IVANA, [REDACTED]

[REDACTED]

3. okrivljenika VOJISLAVA BUZAKOVIĆA, [REDACTED]

[REDACTED]

4. okrivljenika MILENKA ĐURĐEVIĆA, [REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

5. okrivljenika PREDRAGA STOJČEVIĆA, [REDACTED]

[REDACTED]

6. okrivljenika DRAGANA ŽAKULE, [REDACTED]

[REDACTED]

7. okrivljenika ŽELJKA VUJIĆA, [REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] brani se sa slobode,

8. okrivljenika DUŠKA SAMARDŽIĆA, [REDACTED]

[REDACTED]

9. okrivljenika ŽELJKA ĆIRKOVIĆA, [REDACTED]

[REDACTED]

da su:

u vremenskom razdoblju od početka mjeseca kolovoza 1991. do kraja mjeseca veljače 1992. u Petrovcima u prostorijama tzv. Milicije Srpske autonomne oblasti Krajine koja se nalazila u obiteljskoj kući prognanog mještanina Janka Čordaša u Ulici Grabik 9 i u Društvenom domu, kao pripadnici milicije i paravojnih skupina, protivno čl. 3. st. 2. toč. a. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u

vrijeme rata od 12. kolovoza 1949., protupravno privodili, zatvarali, ispitivali, tukli, prijetili i na druge načine zlostavljali civilne osobe, pa su tako:

1. okrivljenik Nikola Radojčić

- krajem mjeseca studenoga 1991., prilikom ispitivanja, Zvonka Ruskaja dlanom otvorene ruke udario u lice,

- točno neutvrđenog dana tijekom mjeseca studenog ili prosinca 1991. gumenom palicom više puta snažno udario po leđima, vratu i glavi Miroslava Pavlovića, i tim udarcima ga oborio na pod, zatim nastavio udarati nogama, na kojima je imao obuvane čizme po čitavom tijelu, govoreći pri tom da će ga ubiti, te ga na taj način udarao oko sedam sati, a potom mu na glavu prislonio pištolj govoreći da će ga ubiti,

- točno neutvrđenog dana tijekom mjeseca prosinca 1991. ispitivao Mihajla Dereha gdje je novac od prodanog žita i pri tom ga udario pesnicom u lice, tako da mu je prosjekao gornju usnicu i da mu je navrla krv iz nosa, a zatim naredio da ga odvedu u podrum i istuku, što su učinili osoba po nadimku Žučo iz Negoslavaca i nepoznati vojnik tzv. JNA iz Pančeva, na način da su ga poplegli na stepenište i zadali mu veći broj udaraca palicama u potiljak, po leđima i nogama, zadavši mu višestruke krvne podljeve,

2. okrivljenik Miroslav Ivan

- točno neutvrđenog dana mjeseca listopada 1991. naredio Željku Vargi da sjedne pred stol, koji je imao metalnu konstrukciju, tzv. lisicama mu zavezao ruke i PTT kablom, dužine cca 50 cm i promjera 3 cm, udarao ga po čitavom tijelu u trajanju oko 7 sati,

1. okrivljenik Nikola Radojčić, 3. okrivljenik Vojislav Buzaković, 5. okrivljenik Predrag Stojčević i 7. okrivljenik Željko Vujić

- točno neutvrđenog dana polovicom mjeseca listopada 1991. kundacima pušaka, palicama, šakama i nogama na kojima su imali obuvane vojničke čizme, zadali više udaraca Irineju Nađorđu, udarali ga dok nije pao na pod i izgubio svijest, u trajanju oko sedam sati,

1. okrivljenik Nikola Radojčić, 2. okrivljenik Miroslav Ivan, 4. okrivljenik Milenko Đurđević i 5. okrivljenik Predrag Stojčević

- točno neutvrđenog dana polovicom mjeseca listopada 1991. 1. okrivljenik Nikola Radojčić i 2. okrivljenik Miroslav Ivan ispitivali Vladislava Monara gdje je oružje i radio stanica, a zatim dali znak 4. okrivljeniku Milenku Đurđeviću i 5. okrivljeniku Predragu Stojčeviću da ga istuku, pa su ga ovi PTT kabelom, dužine oko pola metra udarali po čitavom tijelu i tako oborili na pod, a kad je pao nastavili ga udarati, udarajući ga na isti način u trajanju oko tri sata,

1. okrivljenik Nikola Radojčić i 3. okrivljenik Vojislav Buzaković

- tijekom mjeseca listopada 1991., u cilju zastrašivanja Janka Tirkajle, posjeli ga na stolicu i ispitivali o tom tko je išao na straže, za koje vrijeme je 1. okrivljenik Nikola Radojčić obilazio oko njega i u šest do sedam navrata mu prijetio da će ga ubiti, što je trajalo oko sat vremena,

1. okrivljenik Nikola Radojčić, 2. okrivljenik Miroslav Ivan, 4. okrivljenik Milenko Đurđević, 5. okrivljenik Predrag Stojčević i 7. okrivljenik Željko Vujić,

- dana 13. listopada 1991. zadali veći broj udaraca palicama, staklenim bocama i nogama na kojima su imali obuvene vojničke čizme Željku Vargi udarajući ga sve dok nije izgubio svijest, nakon čega su mu polijevanjem vodom vratili svijest i nastavili ga udarati sve dok ponovno nije izgubio svijest što su ponovili u više navrata, zadavši mu višestruke krvne podljeve i unutarnju rupturu bubrega lijevo koja ozljeda je teške naravi,

1. okrivljenik Nikola Radojčić, 3. okrivljenik Vojislav Buzaković, 5. okrivljenik Predrag Stojčević i 9. okrivljenik Željko Ćirković

- krajem mjeseca studenoga 1991. u više navrata svezane tzv. lisicama tukli Mihajla Hardija i Peru Hardija kundacima pušaka, gumenim palicama i šakama po svim dijelovima tijela sve dok Mihajlo Hardi nije izgubio svijest, a Pero Hardi izvršio veliku i malu nuždu, uslijed čega je Mihajlo Hardi zadobio prijelom 9. rebra desno, traumatsko iščašenje zuba i nagnječenja i krvne podljeve desne sjedalne regije i slabinskokrižne regije, prsa i natkoljenica, koje ozljede se skupno kvalificiraju kao teška tjelesna ozljeda,

7. okrivljenik Željko Vujić

- točno neutvrđenog dana krajem mjeseca studenoga ili prosinca 1991. priveo Jaroslava Papa, Marijana Papa i Nikolu Papa, te zajedno s nepoznatom osobom po imenu Slobodan, pripadnikom paravojnih postrojbi tzv. JNA, gumenom palicom udarao u trajanju oko 15 minuta Jaroslava Papa, a Marijana Papa posjeli na stolicu i udarali gumenim palicama u trajanju oko pola sata nakon čega mu se osoba po imenu Slobodan popeo na ramena u kojem položaju ga je ovaj morao držati, zatim su naredili Nikoli Papu da šamara svog sina Marijana Papa, što je ovaj u strahu morao učiniti, pa ga je više puta ošamario, nakon čega su udarcima u lice Nikoli Papu izbili tri zuba,

- točno neutvrđenog dana početkom mjeseca veljače 1992., više puta šamarao po licu Željka Vargu, oborio ga na pod i zadao mu više udaraca po čitavom tijelu nogama na kojima je imao obuvene vojničke čizme,

- točno neutvrđenog dana tijekom mjeseca siječnja 1992., zajedno s osobom po imenu Nenad Kalma, pripadnikom paravojnih postrojbi tzv. JNA, posjeo na stolicu Miroslava Pavlovića, te su ga udarali gumenim palicama po cijelom tijelu sve dok nije pao sa stolice na pod, zatim su ga podigli na stolicu i ponovno nastavili

udarati sve dok ga udarcima nisu oborili na tlo ponavljajući to u četiri do pet navrata, zadavši mu na taj način višestruke krvne podljeve,

8. okrivljenik Duško Samardžić

- točno neutvrđenog dana tijekom mjeseca kolovoza ili rujna 1991. ispitivao Jozu Morhana zašto je išao na telefon u Jankovce i po suprugu u Zagreb, te ga pri tom šest ili sedam puta ošamario,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba civilno stanovništvo mučili, nečovječno postupali prema civilnom stanovništvu i nanosili mu velike patnje, ozljede tjelesnog integriteta i zdravlja i prema civilnom stanovništvu primjenjivali mjere zastrašivanja i terora,

pa da su time počinili krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo u čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske

S t o g a

p r e d l a ž e m

1. da se održi glavna rasprava u nadležnosti tog suda,
2. da se na glavnu raspravu pozove: 1. okrivljenika Nikolu Radojčića iz Vukovara, Ul. Jakova Gotovca 6, 2. okrivljenika Miroslav Ivana iz Petrovaca, Ul. Hrvatskih branitelja 19, 3. okrivljenika Vojislava Buzakovića iz Petrovaca, Ul. Mitra Nađa 17, 4. okrivljenika Milenka Đurđevića iz Petrovaca, Ul. Joakima Hardija 15, 5. okrivljenika Predraga Stojčevića iz Petrovaca, Ul. Mitra Nađa bb, 6. okrivljenika Dragana Žakulu iz Petrovaca, Ul. Matije Gupca 56, 7. okrivljenika Željka Vujića iz Negoslavaca, Ul. Braće Nerandžić 46, 8. okrivljenika Duška Samardžića iz Petrovaca, Ul. Mitra Nađa 15, 9. okrivljenika Željka Ćirkovića iz Petrovaca, Ul. Mitra Nađa 21, svjedoke Miroslava Pavlovića iz Petrovaca, Ul. Grabik 58, Marjana Papa iz Petrovaca, Ul. Vukovarska 55, Željka Varga iz Petrovaca, Ul. Hrvatskih branitelja 38, Vladislava Monara iz Petrovaca, Ul. Bana Jelačića 25, Irineja Nadorda iz Darde, Ul. Osječka 106, Janka Tirkajla iz Petrovaca, Ul. Vukovarska 31, Jozu Morhana iz Petrovaca, Ul. Grabik 24, Mihajla Dereha iz Petrovaca, Ul. Bana Jelačića 69a, Mihajla Hardija iz Petrovaca, Ul. Bana Jelačića 103a, Peru Hardija iz Petrovaca, Ul. Bana Jelačića 103a, te sudsko-medicinskog vještaka dr. Antu Blažanovića (list 116),
3. da se na glavnoj raspravi pročitaju: potvrda i dozvola (list 12), medicinska dokumentacija (list 13-22), popis prognanih mještana (list 23-26), rješenje (list 74-75, 82-86, 101-103), nalog (list 104-105, 114, 115, 123), rješenje (list 112-113).

Obrazloženje

Osnovana sumnja da su 1. okrivljenik Nikola Radojčić, 2. okrivljenik Miroslav Ivan, 3. okrivljenik Vojislav Buzaković, 4. okrivljenik Milenko Đurđević, 5. okrivljenik Predrag Stojčević, 6. okrivljenik Dragan Žakula, 7. okrivljenik Željko Vujić, 8. okrivljenik Duško Samardžić i 9. okrivljenik Željko Ćirković počinili krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske proizlazila je iz navoda u kaznenoj prijavi Policijske uprave vukovarsko-srijemske broj 511-15-04/3-07/3-KU-64/05 od 17. veljače 2005. i priloga uz tu kaznenu prijavu, pa je protiv njih provedena istraga.

Tijekom istrage ispitani su u svojstvu svjedoka oštećenici Miroslav Pavlović, Marijan Pap, Željko Varga, Vladimir Monar, Irinej Nađorđ, Janko Tirkajla, Jozo Morhan, Mihajlo Dereh, Mihajlo Hardi i Pero Hardi, provedeno je vještačenje tjelesnih ozljeda oštećenih Željka Varga i Mahajla Hardi po vještaku dr. Anti Blažanoviću, a 7. okrivljenik Željko Vujić dao je svoju obranu.

Ispitan tijekom istrage svjedok Irinej Nađorđ (list 91-92) iskazao je da su nakon što je palo selo odnosno bilo zauzeto od vojske JNA sredinom listopada 1991. godine po njega kući došli Milenko Đurđević, zvani Englez i neki Željko, koji nije bio iz Petrovaca nego iz zapadne Slavonije, obojica obučeni kao milicajci i s pendrecima u ruci odveli ga od kuće u tadašnju Stanicu milicije koja se nalazila u obiteljskoj kući Janka Čordaša. Kad su ga doveli u hodnik, okrivljeni Nikola Radojčić, koji je bio komandant Štaba milicije, pitao ih je zašto ga ne uvode. Prije nego su ga uveli u jednu od soba, vidio je u „gonku“ Željka Vargu i Vladislava Monara, a onda su ih odveli u različite sobe i ispitivali odvojeno. Svjedok navodi da ga je ispitivao i tukao najprije okrivljeni Nikola Radojčić, koji ga je toliko mlatio kundakom puške, a najgori udarac je bio ispod kosti lubanje u predio vrata, u kojem trenutku misli da mu je iskočio kralježak, tako da mu je glava klonula na dolje. U tom trenutku bio je toliko priseban da sam sebe udari u bradu i uslijed toga trzaja povratio je položaj glave tako da se mogao normalno držati. Vjerojatno je time namjestio vratni pršljen. Prvookrivljeni je tražio da prizna ima li oružje, je li išao na straže, da kaže tko je još išao na straže, o čemu ništa nije znao. Osim prvookrivljenika tukao ga je i 3. okrivljenik Vojislav Buzaković s nekom palicom kad je sjedio na stolici, koje prilike su se izmjenjivali 1. okrivljeni Nikola Radojčić, 5. okrivljeni Predrag Stojčević, 7. okrivljeni Željko Vujić i 3. okrivljeni Vojislav Buzaković, te Rajko Dujaković, koji su ga tukli po leđima, ramenima, rukama i nogama tako da je sav bio plav osim na stražnjici na kojoj je sjedio. Ispitivanju je prisustvovao zapisničar Dragan Žak, koji je nešto pisao, pa ne može reći da je uopće prilazio. Svjedok navodi da je na kraju izgubio svijest i pao u neku vrstu kome iz koje se probudio u podrumu ležeći pored krvavih Željka Varga i Vladislava Monara, a popodne ga je odveo kući Mile Milanović, zvani Limar, svojim osobnim automobilom. Svjedok iskazuje da je izgledao tako strašno pa je supruga ugledavši ga od straha pobjegla u bašču, a on je polako držeći se rukama za zid hodao, a onda se ona vratila i pomogla mu da legne. Nakon 10-ak dana, kad je prizdravio, morao se javiti u zgradu teritorijalne obrane, gdje je zapovjednik bio Brane Ćirković, sin Marka i Duško Samardžić, obojica iz Petrovaca, koji su od prvog dana bili šefovi u selu. Njih dvojica su ga s još 40

mještana Petrovaca tjerali da idu raščišćavati ruševine u Vukovaru, skupljati mrtve i sahranjivati ih, istovarati ciglu i svaki dan nešto raditi, a hranu im nisu davali. To je trajalo sve do mjeseca ožujka 1992. kad je stigla naredba da u roku od 25 minuta uzme najnužnije stvari i dođe pred društveni dom u centru sela. Tu je zatekao još 120 mještana i svi su ušli u dva autobusa, nakon čega su autobusi krenuli prema Starim Jankovcima. Tijekom vožnje dva civila u autobusu prijeteći oružjem zatražili su da predaju novac i zlatninu tako da je predao 17.000 ondašnjih DEM.

Ispitan tijekom istrage svjedok Miroslav Pavlović (list 76-77) iskazao je da je selo Petrovci palo od strane vojnih snaga tadašnje JNA početkom listopada 1991., kad je u selo ušla pješadija. Do zadnjeg dana pred pad sela radio je u mjesnoj zadruzi kao traktorista. Nakon toga u teritorijalnu obranu Petrovaca pristupili su većim dijelom stanovnici srpske nacionalnosti, a bilo je i nešto Rusina. Postojala je diskriminacija srpskog stanovništva prema ostalim stanovnicima. Kako se nije priključio u teritorijalnu obranu navodi da nije bio u milosti tadašnje vlasti. Prvi put je maltretiran 1991. godine od strane 1. okrivljenog Nikole Radojčića. Prvookrivljeni ga je tukao u jednoj od napuštenih kuća u ulici u kojoj je živio. To je učinio zato jer svjedok navodi da je po naredbi jednog majora, koji je bio u selu, morao sastaviti spisak muškaraca koji će ići brati kukuruz, a za što je prvookrivljeni saznao. Te prilike kad ga je prvookrivljeni tukao bio je prisutan i 3. okrivljeni Vojislav Buzaković. Prvookrivljeni ga je tukao pendrekom po cijelom tijelu, po leđima, vratu, po glavi, a kad je pao na koljena, udario je po nogama, govoreći da će pobiti sve ljude sa spiska. Od udaraca je zadobio modrice po čitavom tijelu, a uslijed ozljeda morao je ležati 7 do 8 dana i kako nije bilo liječnika, nije mogao zatražiti liječničku pomoć. Nakon što ga je premlatio prvookrivljeni mu je prislonio pištolj na čelo, a trećeokrivljeni nije dozvolio da puca. Misli da je u kući bio ispitivan i tučen u trajanju 7 sati jer je kući pušten tek uveče. Svjedok navodi da ga je drugi put maltretirao Željko Vujić, koji nije bio mještanin Petrovaca već je početkom 1992. godine došao iz zapadne Slavonije i ovdje se priključio miliciji. Svjedok iskazuje da je neposredni razlog njegovog privođenja po okrivljeniku Željku Vujiću u Dom kulture bio njegov sukob s nekim pijanim teritorijalcem Mihajlom Kostelnikom, kojem nije dao da noću pijan puca, pa mu je oduzeo pušku. Zbog toga su ga prijavili miliciji i nakon 10-ak dana po njega je došao okrivljeni Željko Vujić i odveo ga u podrum Doma kulture u selu. Tu ga je tukao zajedno s Nenadom Kalma, dobrovoljcem iz Srbije, koji su ga tukli oko sat vremena pendrecima, zapravo su se izživljavali pitajući ga glupa pitanja, kao npr. da li mi se sviđaju njihove oči. Batine je dobio po leđima i leđa su mu bila kao „crna daska“, a kad bi pao sa stolice na kojoj je sjedio, sam se morao podići i ponovno sjesti. Misli da mu nisu pri tom slomili rebra jer je ujutro mogao normalno disati i sam otići kući. Svjedok navodi da ga je prvookrivljeni prvi put tukao u napuštenoj kući vlasništvo Janka Čordaša, na tadašnjoj adresi Ul. Milenka Apića 9, a sadašnja Grabik 9. Prvookrivljeni je imao nadimak Šumski, jer mu je otac bio šumar. Kod drugog batinanja, kad ga je tukao Željko Vujić i dobrovoljac iz Srbije, pao je sa stolice 4 ili 5 puta, i to tako da je cijelim tijelom pao na pod. Oni su znali napraviti pauze i popušiti cigarete i nakon toga nastavili tući. Iz sela je otišao po vlastitoj volji krajem 1993. godine jer nije mogao dobiti bilo kakve dokumente. Čuo je da je ubijen Spiridon Pavlović, ali ne zna gdje i tko ga je ubio, a mještani Petrovaca nesrpske nacionalnosti tj. Rusini i Ukrajinci iseljeni su u travnju ili svibnju 1992.

Ispitan u istrazi svjedok Mihajlo Dereh (list 99-100) iskazao je da su sredinom listopada 1991. po njega kući došli Vojo Buzaković, Milenko Đurđević i neki Slavoljub i odveli ga u prostorije društvenog doma. Tu ga je ispitivao 1. okrivljeni Nikola Radojčić obučen u vojnu odoru i naoružan pištoljem. Pitao je gdje su novci od žita koje su prodali seljani prije okupacije sela. Svjedok iskazuje da je rekao, da ne zna i ne bavi se time, a prvookrivljeni ga je udario zatvorenom šakom u nos, od kojeg udarca mu je pukla gornja usnica i navrla krv iz nosa, te ga poslao dolje u podrum „na peglanje“. Svjedok se ne sjeća tko ga je odveo u podrumske prostorije, ali zna da su dolje bili 3. okrivljeni Buzaković, 2. okrivljeni Miroslav Ivan, zvani Rkman i 9. okrivljeni Željko Ćirković. Ova trojica nisu tukli nego je to učinio neki „Žučo“ iz Negoslavaca, prirodne plave kratko ošišane kose i jedan vojnik iz Pančeva. Ova dvojica udarali su palicama u glavu i zatiljak, po leđima i nogama. Za to vrijeme nije smio ravno stajati već se rukama oslanjao na podrumske stepenice i bio tijelom nagnut prema naprijed tako da nisu udarali u prednji dio tijela i po licu. Svjedok navodi da je primio toliko udaraca da su mu leđa bila crna od krvnih podljeva, a nakon pola godine, kad je bio u prilici otići na liječnički pregled u Njemačkoj i tada su još bili vidljivi krvni podljevi i utvrđena je deformacija bubrega, o čemu posjeduje medicinsku dokumentaciju. Nadalje je svjedok naveo da je s drugim ljudima nesrpske nacionalnosti morao raditi teške poslove iako se nije mogao ni kretati. Jednog dana kad je kupio drva, po njega su došli Vojislav Buzaković i Milenko Đurđević, rekavši mu da se odmah javi kod njih u komandu, pa je krenuo s njima i predali su ga prvookrivljenom, koji je opet tražio da mu kaže gdje su novci od žita. Kako to nije znao reći, zatvorili su ga u podrum zajedno s Vladom Hornjakom. Vladu su sutra ujutro, oko 10 sati, odveli Rkman, tj. Miroslav Ivan i Milenko Đurđević i više ga nije vidio, a njegovo tijelo pronađeno je 14 dana kasnije u kukuruzima kraj puta između Jankovaca i Petrovaca, što nije vidio ali je čuo da je ubijen iz vatrenog oružja. Svjedok navodi da je protjeran iz sela s ostalim mještanima nesrpske nacionalnosti dana 22. ožujka 1992., a prije toga su ga dvojica vojnika, pripadnika Arkanovih postrojbi, prisilili da potpiše dokument kojim dobrovoljno svu svoju pokretnu i nepokretnu imovinu ostavlja SAO Krajini i dobrovoljno odlazi u Hrvatsku.

Ispitan tijekom istrage svjedok Vladislav Monar (list 89-90) iskazao je da je vojska JNA zajedno s paravojsnim postrojbama ušla u selo Petrovce 1. listopada 1991. i zauzeli selo, a u centru sela, u kući Janka Čordaša, isti dan ustanovljen je Štab milicije. Misli da je zapovjednik bio Ivan Miroslav, zvani Rkman ili Nikola Radojčić, zvani Šumski. Svjedok navodi da je po okupaciji sela odmah sutradan pozvan na ispitivanje i u Štabu milicije vidio da raspolažu s podacima o svima koji su bili u sastavu Zbora narodne garde. Po njega kući je došao 3. okrivljeni Vojo Buzaković. Tog prvog dana ispitivao je 2. okrivljeni Ivan Miroslav. Tu nije bio zlostavljan i pušten je kući uz obvezu da se svako jutro u 8,00 sati javi u Štab milicije. Dolazio je svako slijedeće jutro, pa su ga slijedećih dana ispitivali prvookrivljeni i drugookrivljeni o tom gdje je oružje, gdje je radio stanica, tko su pripadnici ZNG i zašto se on uključio. Nakon dva tjedna kako se javljao svako jutro, postavljali su mu uvijek ista pitanja, a te prilike ispitivanju su prisustvovali 5. okrivljeni Predrag Stojčević, zvani Peđa i 4. okrivljeni Milenko Đurđević, zvani Englez, obadvojica iz Petrovaca. Njih obojica su udarali kablovima dužine oko pola metra, tako da je svaki u ruci držao po jedan kabl i tukli su istodobno po svim dijelovima tijela. Svjedok navodi da je u početku stajao, a kad su ova dvojica počeli tući, pao je na pod i ostao u zgrčenom položaju moleći da ga ne tuku jer za to nemaju razloga. Za vrijeme dok su

ga tukli u sobi je bio sam, a čuo je jauke iz susjednih soba i znao je da su tamo Irinej Nađord i Željko Varga, jer ih je vidio prilikom ulaska u prostoriju. Tog dana ispitivali su ga i maltretirali četiri sata, a nakon toga su ih odveli u podrum iste kuće i tamo ostavili na uglju ili kukuruzu. Poslije podne oko 3 sata su rekli da mogu ići kući, ali je bio toliko pretučen da je jedva hodao i trebalo mu je oko sat i pol da dođe kući iako je udaljenost do kuće svega 500 metara. Svjedok iskazuje da je nakon ovoga morao raditi različite poslove na čišćenju, skupljanju i sahranjivanju leševa, sjeći drva u šumi i dr. Nadalje je svjedok iskazao da je dana 14. listopada 1991. u njegovu kuću došao Milenko Đurđević i odveo u Štab milicije, a putem mu prijetio zbog toga što je majoru rekao da su ga tukli kablovima i tko je to učinio. Đurđević ga je odveo u istu prostoriju gdje je dan ranije bio tučen, a tu se nalazio Predrag Stojčević, pa su ga obojica tukli šakama i nogama po cijelom tijelu rekavši da su batine zato što previše priča po selu, misleći na to što je doista rekao da je tučen u stanici milicije. Svjedok navodi da je nakon što su ga pretukli kablovima imao crna leđa, a iako se u selu nalazio vojni liječnik, nije mu se od straha smio obratiti.

Ispitan tijekom istrage svjedok Janko Tirkajla (list 93) iskazao je da je po ulasku vojske JNA ostao u selu, a obzirom da je po nacionalnosti Rusin, imao je drugačiji tretman u odnosu na stanovnike Srbe. Ne može reći da je bio odvođen i maltretiran osim jedanput kad ga je od kuće odveo Ćirković, koji je imao 7 ili 8 braće, došavši po njega naoružan i odveo ga u kuću Janka Čordaša, gdje je bila stanica milicije. Tu su ga dočekali 1. okrivljeni Nikola Radojčić i 3. okrivljeni Vojo Buzaković, obojica u odorama JNA. Dok je sjedio na stolici u sredini sobe, pitali su tko je sve išao na straže, na što nije odgovorio nego je samo rekao da se ne miješa i ne zna. Svjedok navodi da je 1. okrivljeni Nikola Radojčić razjaren hodao oko njega i šest ili sedam puta prijetio da će ga ubiti, što je trajalo oko sat vremena i na kraju su ga pustili. Svjedok misli da je na određeni način bio zaštićen jer je prije borbenih djelovanja kupio traktor od rođaka jednog majora JNA, koji je uredno platio, pa je taj prodavatelj traktora glasno rekao da se njega ne smije maltretirati.

Ispitan u istrazi svjedok Željko Varga (list 79-80) iskazao je da su u selo paravojne jedinice i pripadnici bivše JNA ušli 1. listopada 1991., a nakon nekoliko dana počela su ispitivanja u mjesnom uredu, u kući Janka Čordaša i Kirila Burčaka. Kod Kirila Burčaka je bila smještena vojna policija, a u kući Janka Čordaša teritorijalci. Svjedok navodi da je na ispitivanje vođen na sve tri lokacije. Prvi put na ispitivanje ga je priveo Vojo Buzaković, a ispitivao je 2. okrivljeni Ivan Miroslav o tom gdje mu je oružje. Pri tom su ga tukli i to je Ivan Miroslav naredio da sjedne za drveni stol koji je imao donji dio od metalne konstrukcije, nakon čega mu je lisicama svezao ruke i tukao ga PTT kablom po leđima, glavi, nogama i svud gdje je stigao. To ispitivanje je trajalo od 11,30 do 18,30 sati i toliko je bio pretučen da ne zna kako je došao kući. Kod kuće je prenoćio, a sutradan je došao 3. okrivljeni Vojo Buzaković i odveo ga u kuću Janka Čordaša. Tu su bili Predrag Stojčević, Dragan Žakula, Željko Vujić i Nikola Radojčić. Svi su bili pijani i s oružjem na stolu, a ispitivao je Nikola Radojčić. Pitao je za oružje i uniformu i pri tom je par šamara udario Željko Vujić. Tako su ga na ispitivanja odvodili svakodnevno, a nekad je došao do pola puta pa su mu rekli da se vrati kući da bi ga u istom danu ponovno pozivali. To je trajalo do 13. listopada 1991. kad je po njega kući došao 7. okrivljeni Željko Vujić i ponovno odveo u kući Janka Čordaša. Tamo su se nalazili Vladislav Monar i Irinej Nađord, koji su također privedeni na ispitivanje. Među ispitivačima su bili isti već

spomenuti, samo što se pored njih tu nalazio i Milenko Đurđević, zvani Englez, iz Petrovaca, s kojim je ranije bio prijatelj. Ispitivali su svu trojicu, a za to vrijeme su ih šutirali, udarali bocama i pitali gdje je oružje. Nakon toga tražili su da udaraju jedan drugoga, što su iz straha morali činiti. To maltretiranje završilo je tako što je izgubio svijest i zna da se našao u podrumu ležeći između Monara i Nađorda. Njih dvojica polijevali su ga vodom iz boce i došao je k svijesti. Ne zna kako je izašao iz podruma i tko ga je izvukao, a do kuće ga je automobilom odvezao Milenko Đurđević i tu izbacio „kao džak“ iako nije mogao hodati. Majka mu je rekla da su ga ona i otac unijeli u kuću i da je izbivao čitav dan. Navodi da je ležao danima u bolovima, nije se mogao micati, a tijelo mu je bilo prekriveno krvnim podljevima i trpio je nemoguće bolove, a liječniku se nije mogao obratiti jer je to bio vojni liječnik JNA, a ne za civile. Iz kreveta se prvi put digao 4. prosinca 1991., ali ništa nije vidio jer su mu popucali kapilari u očima, a kosa mu je otpala s glave zajedno s krastama. Liječniku se prvi put obratio 22. ožujka 1992. kad je prognan. Za vrijeme dok su ga tukli dana 13. listopada 1991. više puta je gubio svijest, a ispitivači su ga polijevali vodom, pa kad bi došao k svijesti nastavili su ispitivanje i opet ga tukli. Do 13. listopada 1991. odvođen je i pretučen 6-7 puta i to su uvijek radile iste osobe, koje su to učinile na prvom ispitivanju. Osim toga, maltretirao ga je 7. okrivljeni Željko Vujić tako što ga je dolazio privoditi i njegovo ispitivanje je uglavnom bilo u disku gdje je bila njegova kancelarija. Tamo ga je šamarao, šutirao cipelama po podu, a nakon ispitivanja pretresao mu kuću. Tvrdio je da je on vlast u selu.

Ispitan tijekom istrage Marijan Pap (list 78) iskazao je pred istražnim sucem da je nakon pada sela ostao sa svojom obitelji u obiteljskoj kući zajedno s ocem, bratom, suprugom i bilo ih je ukupno 11 članova obitelji. Situacija u selu je bila takva da stanovnici nesrpske nacionalnosti nisu imali pravo kretanja po selu. Za sebe osobno je naveo da nije bio poželjan i osobe koje su bile na vlasti u selu ga nisu voljele. Možda dva tjedna od ulaska vojske u selo došao je kurir k njemu kući i rekao da se javi u Dom kulture. Otišao je tamo i javio se 1. okrivljeniku Nikoli Radojčiću. Radojčić ga je pitao za Zvonka Manjoš, zvanog Fric, a Miroslav Ivan za Janka Holika. Nakon što im je odgovorio da ne zna odgovor na pitanja, pustili su ga kući. Krajem studenog ili početkom prosinca 1991. k njemu kući došao je 7. okrivljeni Željko Vujić, koji je bio pripadnik milicije i rekao da se javi otac, brat i sam svjedok u svlačionicu Doma kulture. Sutradan su otišli tamo i dočekao ih je 7. okrivljeni Željko Vujić i Slobodan, kojem ne zna prezime, a došao je kao rezervista iz Zemuna. Svjedok navodi da su prvo ispitivali brata Jaroslava za koje vrijeme su on i otac bili u prostoriji ispred svlačionice. Nije čuo što su ga ispitivali već je samo čuo bratove jauke. To je trajalo 15-ak minuta. Tada su rekli da svjedok sjedne za stol, 7. okrivljeni Vujić je ispred sebe imao papir i olovku i napisao ime i prezime svjedoka, a onda pitao za Jakoba Kuveždića, te ga pri tom udario pendrekom u glavu tako da je glavom klonuo na stol. Svjedok navodi da nije uspio odgovoriti na pitanje nego ga je 7. okrivljeni nastavio tući i to ga je pozvao zato da ga maltretira i tuče. Poslije je došao Slobodan u milicijskoj uniformi i nastavio udarati pendrekom. Svjedok navodi da je za cijelo vrijeme sjedio na stolici i nije pao. Iskazuje da ne može tvrditi koliko je trajalo ispitivanje, a čini mu se manje od pola sata. Taj Slobodan mu se nogama popeo na ramena, pa ga je morao držati u tom položaju. Svjedok navodi da su iza toga pozvali njegovog oca i naredili mu da ga šamara, što je ovaj morao učiniti. Iza toga je 7. okrivljeni mu naredio da ide raditi u šumu. Tom prilikom ova dvojica su njegovom ocu izbili tri zuba. Otac je umro prije pet godina.

Ispitan u istrazi svjedok Jozo Morhan (list 97-98) iskazao je da su prije pada Petrovaca i ulaska vojske JNA u selo se lokalni Srbi organizirali i odlazili u Negoslavce, a ovi dolazili u noći u Petrovce gdje su zajedno pili i malo pucali. Nakon što je JNA zauzela selo, vratile su se srpske obitelji i centru sela je oformljen Štab teritorijalne obrane, kojem je komandant bio Dušan Samardžić. Tu večer poslije ulaska vojske dobio je poziv preko kurira, nekog od mještana kojeg se sada ne sjeća, da se javi u centar. Poslušao je zapovijed i ujutro došao, a tko se nije odazvao dobio je batina. Svjedok iskazuje da njega osobno nitko nije tukao i maltretirao od osoba navedenih u istražnom zahtjevu, a nije bio prisutan ni ispitivanju bilo kojeg mještana nesrpske nacionalnosti. Koliko je čuo, ispitivanja su provođena u kući Janka Čordaša gdje je bila milicija Republike Srpske. Ispred te zgrade viđao je u vojnim odorama Nikolu Radojčića, Ivana Miroslava, Vojislava Buzakovića, Milenka Đurđevića, Predraga Stojčevića, Dragana Žakulu, Duška Samardžića, Željka Ćirkovića, koji su mještani Petrovaca i Željka Vujića, koji je u selo došao s vojskom JNA i rodom je iz zapadne Slavonije. Svjedok navodi da je od tih nabrojanih jedino dobio šest ili sedam šamara od Duška Samardžića zato što je išao na telefon u Jankovce i po supругu u Zagreb u kolovozu ili rujnu 1991. Nije mu jasna razlika između milicije i teritorijalne obrane jer su iste osobe bile na oba mjesta samo su zgrade bile odvojene, tako da je milicija bila u Čordaševoj obiteljskoj kući, a u istoj ulici na parnoj strani, u kući Joakima Hardija je bila smještena teritorijalna obrana.

Svjedok Mihajlo Hardi (list 136-137) ispitan u istrazi iskazao je da u vrijeme pada sela Petrovci nije bio u selu već je bio u Privlaci i uhićen je kasnije nakon što je sa svojim sinom Perom Hardijem upao u zasjedu. Odmah nakon uhićenja preveženi su Šid gdje su u Slovačkom domu s više ljudi proveli 10 dana. Tu je bio ispitivan od časnika tadašnje JNA, a vojska je napravila raspored među zatočenicima tko će u koji logor, pa svjedok navodi da su ga sa sinom i Zvonimirom Ruskajem rasporedili za Begejce. Preveženi su u vojnoj kampanjoli tako da su im ruke bile vezane žicom za zapešća na leđima. U Begejcima su ih dočekali stražari obučeni u vojne zelene odore koje nije poznavao i odmah kako su izlazili iz vozila udarali su po njima pendrecima, nogama i čime god su mogli. Taj logor je zapravo bila štala za stoku, a u njemu su sada bili ljudi 50 do 60 osoba. Kako je vani bilo vrlo hladno i ti ljudi bili pokriveni samo jednom dekom, na prvi pogled se činilo kao da su mrtvi. Nakon što su se smjestili na podu i kad su stražari izašli van, uočio je da ljudi nisu mrtvi jer su počeli tako ležeći međusobno razgovarati šapćući. Vremenom je saznao da među njima ima i mještana Petrovaca, branitelja iz Valpova, maloljetnika starih 15, 16 godina i žena iz Vukovara. Negdje 18. ili 19. studenoga 1991. iz Petrovaca su došli Nikola Radojčić i Vojislav Buzaković i u civilni kombi utovarili Zvonka Ruskaja, te svjedok iskazuje njega osobno i njegovog sina. Iz Begejaca bez stajanja dovezli su ih u Petrovce i odmah po dolasku u selo ubacili ih u podrum kuće Kirila Burčaka. Svjedok nadalje navodi, da su ih ujutro pozvali i tukli 1. okrivljeni Nikola Radojčić, 3. okrivljeni Vojislav Buzaković i 9. okrivljeni Željko Ćirković. To su činili u kući Janka Čordaša. Na sredini sobe u toj kući nalazila se stolica, za koju svjedok navodi da je morao opkoračiti, a ruke su mu svezali lisicama preko naslonjača. Sva trojica su tukli po leđima preko košulje, udarali su bočno rukama po ušima u predjelu glave od naprijed i nazad gdje su udarali pesnicama, a po leđima pendrekom. Tukli su od bubrega prema gore, a 1. okrivljeni Nikola Radojčić mu je polomio dva rebra. Od silnih batina svjedok navodi da je na momente gubio svijest.

Posebno navodi da je dobio strašan udarac kundakom puške u predio ramena od prvookrivljenika, koji je prvo pokazivao Kalašnjikov i pitao zna li što je to, a onda kundakom udario u rame tako, svjedok iskazuje, da je pao sa stolice. Šest dana su ga tukli 1. okrivljeni Nikola Radojčić i 9. okrivljeni Željko Ćirković, i to pendrekom, a prvookrivljeni mu je udarcem zatvorene šake izbio dva prednja zuba. Na isti način imenovani su tukli i sina Peru Hardija i Zvonka Ruskaja. Nakon tih šest dana vojska ih je svu trojicu odvezla u Stajićevo. Tu se skupa sa sinom nalazio do 19. prosinca 1991., kada su bili prebačeni u Sremsku Mitrovicu. Svjedok navodi da je nakon razmjene bio u prilici obratiti se za liječničku pomoć, a sačinjena je i jedna fotografija u Zagrebu, na kojoj se vidi kako je izgledao.

Svjedok Pero Hardi (list 144-145) iskazao je u istrazi da je uhićen s ocem kao pripadnik Hrvatske vojske na položaju u blizini mjesta Privlaka. Tu je uhićen i Ruskaj Zvonko, pa su istoga dana prebačeni u Srijemske Laze, gdje su bili ispitivani dva ili tri sata. Pri ovim ispitivanjima nisu bili maltretirani. Nekoliko sati poslije ispitivanja prevezli su ih u Šid, u zgradu za koju misli da je Dom kulture i gdje je bilo puno ljudi koji su čekali na ispitivanje, a neke od njih je i poznao. Tu su bili tri dana, ali ne poznaje bilo koga od ispitivača. Prvo je ispitivao jedan vojnik i pri tome batinao pendrekom po vratu i leđima, a nakon toga je ispitivao jedan oficir JNA. Za vrijeme ispitivanja pred oficirima JNA nije bilo batina ni verbalnog ponižavanja. Nakon tri dana s ocem i Zvonkom Ruskajem vojnim vozilom prebačeni su u Begejce. Tu su zatekli ljude iz Petrovaca, Vukovarce i okolnih sela. Tu su bili i tučeni, ali nije prepoznao nikoga od ljudi koji su ga udarali ili koga od zapovjednika. Zbog hladnoće i neljudskih uvjeta u kojima su se nalazili, svjedok navodi da se ne može orijentirati koliko dana je tu proveo, ali zna da su prije Nove godine po njih trojicu došli 1. okrivljeni Radojčić, 3. okrivljeni Buzaković i 9. okrivljeni Ćirković, te ih vojnim vozilom odvezli u Petrovce. Smjestili su ih u kuću u podrumu Kirila Burčaka, a svaki dan ih vodili na ispitivanje u kuću Janka Ćordaša. Glavni ispitivač bio je Vojislav Buzaković, odjeven u maslinasto zelenu odoru i naoružan. Svjedok navodi da je bio ispitivan tri puta, a od toga je jedanput prenoćio u sobi Burčakove kuće, jer je ispitivanje trajalo cijelu noć. Pri tome su ljudi koji su ispitivali zadavali udarce i tukli, a to su bili 5. okrivljeni Predrag Stojčević, 9. okrivljeni Željko Ćirković i 1. okrivljeni Nikola Radojčić. Svjedok iskazuje da je 3. okrivljeni Vojislav Buzaković sjedio za stolom i kad mu se ne bi svidio neki odgovor, pridigao se i uzeo pendrek sa stola, te ga udario po glavi. Za to vrijeme spomenuta trojica su stajali oko stolice i udarali naizmjenično po glavi i vratu. 9. okrivljeni Ćirković je sjedio s desne strane, a kako svjedok navodi da je morao držati ruke na koljenima, ovaj ga je udarao pendrekom po raširenim prstima. Ćirković mu je u dva navrata stavio i pištolj u usta prijetivši da će ga ubiti ako ne prizna da je ubijao njihove ljude i postavljao bombe po selu. Svjedok navodi da je pri ispitivanju većinom sjedio na stolici, a naslon stolice je nekad bio okrenut naprijed, a nekad iza leđa. Ponekad je na rukama imao lisice, a jedno vrijeme je bio i vezan za stolicu. Pri ispitivanjima od udaraca je i padao sa stolice, a od silnih bolova učinio je pred njima i veliku i malu nuždu. Svjedok navodi da je nakon Petrovaca zajedno s ocem prebačen u logor Stajićevo, ali ne zna koliko vremena su tamo proveli. Prije Nove godine taj logor je raspušten tako da je zajedno s ocem prebačen u Mitrovicu. Za vrijeme boravka u Mitrovici jedanput je bio ispitivan i za to vrijeme je dobio batina od osoba koje nije poznao, a koje su bile odjevene u maskirne odore. Početkom 1992. godine odvezen je iz Mitrovice na razmjenu kod Bosanskog Broda, odakle je otišao u Zagreb. Kao izbjeglica po dolasku u Zagreb

otišao je k liječniku, ali ne posjeduje liječničku dokumentaciju. Svjedok iskazuje da za sada kod sebe ne uočava fizičkih posljedica od ozljeđivanja 1991. godine, ali primjećuje psihičke probleme u vidu gubljenja pamćenja.

Tijekom provođenja istrage provedeno je vještačenje tjelesnih ozljeda koje su zadobili Mihajlo Hardi i Željko Varga. Vještačenje je izvršio vještak dr. Anto Blažanović. U svojem nalazu i mišljenju o ozljedama koje je zadobio Mihajlo Hardi, vještak je naveo da je iz medicinske dokumentacije u spisu razvidno da je Mihajlo Hardi zadobio slijedeće ozljede: prijelom 9. rebra desno u sanaciji, traumatsko iščašenje zuba i nagnječenje i krvni podljev desne sjedalne regije i slabinskokrižne regije, prsa, natkoljenica, a evidentirana je i kataralna upala dišnog sustava s vrućicom. Za prijelom 9. rebra desno u sanaciji vještak navodi da predstavlja tjelesnu ozljedu (laku), nastalu najmanje jednim snažnim udarcem tupotvrdim mehaničkim sredstvom bilo kojeg oblika i materijala, a mogla je nastati i snažnim udarcem nogom obuvenom u cipelu. Za traumatsko iščašenje prvog zuba (gore lijevo) vještak navodi da predstavlja tjelesnu ozljedu (laku), nastala najmanje jednim snažnim udarcem u oštećeno područje tupotvrdim mehaničkim sredstvom bilo kojeg oblika i materijala, ali i snažnim udarcem zatvorenom šakom ili nogom u oštećeno područje. Za nagnječenje i krvni podljev desne sjedalne regije i slabinskokrižne regije, prsa, natkoljenica, vještak navodi da su nastali brojnim umjereno jakim i jakim udarcima tupotvrdim mehaničkim sredstvom bilo kojeg oblika i materijala, a mogli su nastati i snažnim udarcima nogom obuvenom u cipelu. Budući da je riječ o brojnim krvnim podljevima ove ozljede vještak skupno kvalificira kao običnu tešku tjelesnu ozljedu. Za kataralnu upalu dišnog sustava s vrućicom, vještak navodi da nije ozljeda u klasičnom smislu i istu nije moguće kvalificirati. Ova dijagnoza je u skladu s iskustvom logoraša, a dovela je do disfunkcije imunog sustava te mogućnosti razvoja brojnih virusnih i bakterijskih bolesti. Za sve ozljede skupno, vještak navodi da predstavljaju tešku tjelesnu ozljedu.

U pogledu ozljeda koje je zadobio Željko Varga vještak navodi da je iz medicinske dokumentacije razvidno da imenovani boluje od kronične upale bubrega teškog stupnja, najvjerojatnije poslije ozljede. Nadalje u svom mišljenju vještak navodi, da je u dokumentaciji navedeno da je imenovani zadobio ozljedu u obliku krvnih podljeva i unutarnjih ruptura bubrega više lijevo, u zarobljeništvu. Striktno je navedeno da UZV pretrage ukazuje na sadašnju bolest kao posljedicu ozljeđivanja, a da su sadašnje promjene definitivne, dakle teško i trajno narušenje zdravlja. Na temelju medicinske dokumentacije vještak zaključuje, da su ozljede nastale snažnim udarcima tupotvrdim mehaničkim sredstvom bilo kojeg oblika i materijala u područje slabina uz krvne podljeve i rascjepe bubrežnog parenhima s pojavom krvi u mokraći, koja se detektirala golim okom. Ozljede bubrega su dovele do ustanovljene dijagnoze odnosno bolesti i predstavljaju tešku tjelesnu ozljedu. Vještak napominje, kako u spisu nema inicijalne medicinske dokumentacije, a obzirom na protok vremena, da su ove ozljede hipotetički mogle nastati i kasnije u nekim drugim okolnostima.

Pozvan da dade svoju obranu 7. okrivljenik Željko Vujić (list 71-72) naveo je u svoju obranu da nije točno da je bio u Petrovcima 1991. godine, jer je rodom iz Daruvara i obzirom da je srpske nacionalnosti bio je prinuđen napustiti svoju kuću u Daruvaru dana 13. prosinca 1991., kad je došao u zbjegu s većim brojem stanovnika srpske nacionalnosti, a među kojima je bio i ujak Blagoja

Nenadović, koji je sada zaposlen u Komunalcu u Vukovaru, te i Savo Gabula i Milan Gabula. Prvo su došli u Rumu gdje su se nalazili do mjeseca siječnja 1992., a tu se nalazio skupa s ujakom Blagojom Nenadovićem. Tu su i saznali da se u istočnoj Slavoniji dijele kuće izbjeglicama, pa se odlučio doći nazad u Hrvatsku i u selima tadašnje SAO Krajine, u okolici Vukovara, tražiti slobodne kuće gdje bi se nastanili i ostali. Prvo su obišli sela Opatovac, Lovas, Tovarnik i na kraju došli u Petrovce, gdje su se obratili ljudima u Mjesnoj zajednici. Tada je predsjednik Mjesne zajednice bio Branko Ćirković iz Petrovaca, koji je inače stric Željka Ćirkovića, a koji je bio i predsjednik Ureda za naseljavanje, te je, navodi svjedok, dodijelio kuće posebno Blagoju Nenadoviću, a posebno njemu, obje u Petrovcima. Okrivljenik navodi da su kuće bile u lošem stanju i bez namještaja, a na kući koju je dobio u Ulici Vukovarskoj 67 je pisalo ime vlasnika tj. prezime Nota. Stoga navodi da nije mogao biti u Petrovcima u listopadu 1991. i nije udario Irineja Nađorđa. Također, iskazuje da nije gumenom palicom tukao Marijana Papa, niti prijetio smrću Nikoli Papu, a nije ni naredio Nikoli Papu da udara svoga sina Marijana Papa. Za Željka Vargu iskazuje da ga je vidio kad je došao u Petrovce, da je on bio u radnoj jedinici kod vojske. Varga je s još nekima iz Petrovaca bio zarobljen jer ih je vojska pohvatila s oružjem kad je zauzela selo, što nije vidio nego je čuo. Također je čuo da su zarobljene mještane po noći puštali kući na spavanje, a ujutro su se morali javljati vojsci radi obavljanja nekih poslova. Koliko mu je poznato u Petrovcima je bio dio Beogradskog korpusa tadašnje JNA. Okrivljeni nadalje izjavljuje, da su ga nakon smještaja u kuću koju su mu dodijelili, pozvali u Štab teritorijalne obrane u zgradi Društvenog doma gdje je komandant bio Dušan Samardžić, rodnom iz Petrovaca, koji mu je dao pušku, vojnu odjeću JNA i bio je poslan čuvati stražu iza sela prema Ceriću. Poriče da je u podrumske prostorije Društvenog doma vodio Željka Vargu, da ga je vezao liscama i tukao. Željko Varga je sve te navode slagao, jer ga je pretukao 1998. godine i istjerao iz sela. Prvo je prijetio, onda istukao, koje prilike mu je slomio nogu i ruku. Okrivljenik navodi da je nakon toga i nakon izlaska iz bolnice otišao u OSCE i prijavio taj događaj. Poslije oporavka u bolnici potražio je novi smještaj u Negoslavcima i sada tamo živi. Iskazao je da poznaje Nikolu Radojčića, Miroslava Ivana, Vojislava Buzakovića, Milenka Đurđevića, Predraga Stojčevića, Dragana Žakulu, Duška Samardžića i Željka Ćirkovića jer su sve te osobe bile u teritorijalnoj obrani Petrovaca u vrijeme kada je došao u Petrovce u siječnju 1992. Svi su bili odjeveni u vojne tzv. SMB odore tadašnje JNA i naoružani, a glavni komandant teritorijalne obrane je bio Duško Samardžić. Ljudi koji su bili zarobljeni od vojske ostali su u selu do travnja 1992. kad su iseljeni. Bilo je i nekoliko ljudi koji nisu otišli nego su ostali u svojim kućama, kao npr. Vaso Leholat i još tri ili četiri osobe kojima ne zna prezimena. Iskazao je da poznaje osobu po imenu Miroslav Pavlović, koji je bio visok i jak, težine oko 100 kg, ali nije bio u prilici tući ga jer je i on bio pripadnik teritorijalne obrane i bio je naoružan.

1. okrivljenik Nikola Radojčić, 2. okrivljenik Miroslav Ivan, 3. okrivljenik Vojislav Buzaković, 4. okrivljenik Milenko Đurđević, 5. okrivljenik Predrag Stojčević, 6. okrivljenik Dragan Žakula, 8. okrivljenik Duško Samardžić i 9. okrivljenik Željko Ćirković nisu ispitani u istrazi, jer se ne nalaze na području Republike Hrvatske i nisu dostupni.

Obrana 7. okrivljenika Željka Vujića nije osnovana u dijelu u kojem poriče da je tukao i nečovječno postupao prema Irineju Nađorđu, Miroslavu

Pavloviću, Željku Varga i Marijanu Papu, nanosio im velike patnje, ozljeđivao ih i zastrašivao primjenjujući mjere terora.

Iz iskaza ispitanih svjedoka Miroslava Pavlovića, Irineja Nadorda, Željka Varga i Marijana Papa proizlazi, da je ovim svjedocima poznato da 7. okrivljenik nije bio mještatin Petrovaca već je doselio iz zapadne Slavonije i uključio se u miliciju tzv. SAO Krajine, te ih tukao i zlostavljao u podrumu Doma kulture u Petrovcima. Ispitani svjedok Jozo Morhan je iskazao, da je ovog okrivljenika vidio u odori navedene milicije ispred kuće Janka Čordaša, gdje se milicija nalazila i gdje su provedena ispitivanja. I sam 7. okrivljeni u svojoj obrani navodi da je u Petrovce došao iz Daruvara, da je u Petrovcima dobio kuću, a nakon toga su u Štabu teritorijalne obrane u zgradi društvenog doma mu dali pušku, vojnu odjeću JNA i poslali ga čuvati stražu. Stoga, iz uvjerljivih i vjerodostojnih iskaza imenovanih svjedoka slijedi zaključak da je 7. okrivljenik Željko Vujić počinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret ovom optužnicom.

Na temelju iskaza naprijed imenovanih svjedoka kao i iskaza svjedoka Janka Tirkajla, Mihajla Dereha, Mihajla Hardija i Pere Hardija, te na temelju vještačkog nalaza i mišljenja sudsko-medicinskog vještaka, koji je utvrdio da su oštećenici Željko Varga i Mihajlo Hardi zadobili tjelesne ozljede proizlazi da su krivično djelo počinili i 1. okrivljenik Nikola Radojčić, 2. okrivljenik Miroslav Ivan, 3. okrivljenik Vojislav Buzaković, 4. okrivljenik Milenko Đurđević, 5. okrivljenik Predrag Stojčević, 6. okrivljenik Dragan Žakula, 8. okrivljenik Duško Samardžić i 9. okrivljenik Željko Čirković. Okrivljenici su prema oštećenicima kao civilnim osobama postupali protivno izričitoj zabrani iz čl. 3. st. 2. t. a. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. u kojoj je navedeno, da su prema civilnim osobama zabranjeni i ostaju zabranjeni u svako doba i na svakom mjestu – nasilje protiv života i tijela, osobito sve vrste sakaćenja, okrutnog postupanja i mučenja. Okrivljenici su postupali krajnje grubo zadajući oštećenicima veliki broj snažnih udaraca u relativno dužem vremenskom trajanju, tako da su oštećenici gubili svijest i trpili jake bolove, na taj način postupajući prema oštećenicima nečovječno, mučeći ih, nanoseći im velike patnje i ozljeđujući ih.

Stoga je ova optužnica opravdana i na zakonu osnovana.

ZAMJENIK ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA

Vlatko Miljković

Prilog: spis broj Kio-45/06 (list 1-145)